

Slovenski Prijatelj.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja po pošti
4 fl. na leto.

Št. 10.

15. oktobra 1864.

XIII. tečaj.

Pridiga za 24. pobinkoštno nedeljo.

(Ako je Bog z nami, se nam ni ničesar bati; da pa Bog ni z nami, se nam je treba bati; gov. —f—.)

„Gospod! otmi nas, poginjamo!“ Mat. 8, 25.

V v o d.

Tak-le je boječi, maloserčni človek! Ko zagleda tamen oblak nad seboj, že trepeče in se boji, ravno kakor bi se mu bila nevihta že na glavo vsula. Le prehitro pozabi, da gori nad oblaki Gospod kraljuje, ki viharjem in oblakom zapoveduje; in ker si sam pomagati ni v stanu, meni, da mu tudi nikdo drugi pomagati ne more. Ravno tako boječe in maloserčne nam današnje sveto evangelje tudi Jezusove učence popisuje. Bili so z Jezusom v čolnici. In glej! velik vihar je vstal na morju, tako da so valovi čolnic pokrivali; Jezus pa je spal. In njegovi učenci so k njemu pristopili, in so ga zbudili rekoč: „Gospod! otmi nas, poginjamo.“ Vsi preplašeni so bili namreč pozabili, da vsred med seboj tistega imajo, ki je malo poprej neozdravljive bolnike čudoma ozdravljjal, in je tudi zdaj še moč imel, jih iz nevarnosti rešiti in oleti. Torej jih Jezus pokrega, rekoč: „Kaj ste boječi, maloverni?“ Tedaj je vstal, in zapovedal vetrovom in morju, in bila je velika tihota.

Iz tega se učimo, bratje in sestre! da se nam nesreče, ki nam žuga, ni treba bati, dokler je Bog z nami. Le tistim se je bati, ki so Bogu nezvesti postali. In ravno o tem se bomo danes pomenili. Razložil vam bom 1. dokler je Bog z nami, se nam ni treba bati; 2. da pa Boga ni več z nami, se nam je treba bati!

Pridno poslušajte, in jaz bom na dalje pripovedoval v Jezusovem imenu.

Razlaga.

1. Dokler je Bog z nami, se nam ni treba bati.

a) Človek, s katerim je Bog, je kakor terda skala sred morja; valovje se scer vanjo zaganja, omajati in razbiti je pa niso v stanu. Človek, s katerim je Bog, je kakor rodovitno drevo v rokah skerbnega vertnarja; prisiljeno je dober sad roditi, ker skerbni vertnar nad njim čuje noč in dan. Človek, s katerim je Bog, je kakor dete v maternem krilu; mirno zaspi v njenem naročju, ker dobra mati čuje nad njim. Da je Bog z nami, nam ne manjka ničesar. „Nezmerno visoko se nebesa dvigujejo nad zemljo“, pravi David, „še večja je njegova (Gospodova) dobrota tistim, ki se njega bojé.“ — „Ravno kakor se oče svojih otrok usmili, usmili se Gospod bogaboječih.“ (Ps. 102, 11. 13.) In po preroku Izaiju (40, 15.) govori Gospod Bog: „Če bi tudi mogoče bilo, da bi mati svojega otroka pozabila, te jaz ne bom pozabil.“ „Vaši lasje na glavi so vsi izšteti, in le eden vam ne pade z glave, da bi Bog zato ne vedel“, pravi Kristus. (Mat. 10.) Kako vidno je bil Bog z Izraelci, kedar so čez rudeče morje šli in v puščavi. (II. Moz. 14, 17.) Kako očitno je bil Bog z egiptovskim Jožefom. (Genes. 39.) Kako vidno je bil Bog s čisto Suzano. (Dan. 13.) Kako očitno je bil Bog s pobožnim Davidom. (I. Reg. 19.) Kako lepo se nad vsem tem razkazuje resnica Pavlovih besed: „Ako je Bog z nami, kdo bo zoper nas?“ (Rom. 8, 31.)

Da imata tedaj gospodar ali gospodina težavno hiševanje, in včasih komaj vesta, od kod bota vsakdanji kruhek jemala, in sta z delom tolikanj obložena, da si vsa trudna skor komej o nedeljah nekoliko odpočijeta: sta vendar le srečna pri vseh svojih nadlogah, ako je Bog ž njima. Če sta pobožna in bogaboječa, in se s pravim kersanskim življenjem blagoslova božjega vredna storita, se jima bo vse prav izšlo. Bog jima bo pomoč poslal: usmilil se ju bo sred največje potrebe, kedar se bota morda najmanj zanašala. Če tudi vsega v obilo imela ne bota, najpotrebnišega jima le vendar pomanjkovalo ne bo.

Bog jima bo dal terdno zdravje, in za delo potrebno moč. Vsako veliko nesrečo bo od njih odvrčal. In če jima bo tudi tu ali tam kak križ poslal, jima ga bo poslal, ne da bi ju ž njim pokončal, temuč poskusil njuno poterpežljivost in stanoovitnost. Kakor hitro se bota vdala v njegovo sveto voljo, ter molčé in poterpežljivo križ sprejela, že je Bog pripravljen, jima križ preložiti ali vsaj polajšati, in jima škodo po dvojno poverniti, kakor jo je povračeval poterpežljivemu Jobu in bogaboječemu Tobiju.

Poglejte, bratje in sestre! tako dobro nam je, ako je Bog z nami. Varni smo na vsako stran. Nobena nesreča nas ne more podreti, nobeden hudobnež nas ni v stanu pokončati. Ni se nam ničesar bati, da je Bog z nami. „Varuj se hudega in dobro delaj, in dobro ti bo“, pravi kralj David. (Ps. 16, 27.) Kako srečen je bil pobožni Jakob o svojem begu na Mezopotamsko! Kako lepo mu je Gospod ovce množil, kedar je pri svojem ujcju služil! Kako lepo je Bog njegovega brata Ezava vkrotil, da se je spet bratovsko ž njim spravil! (Genes. 28, 29, 31.) Kako čudno je Bog varoval pobožnega Daniela clo v levnjaku. (Dan. 3, 6.)

Če imajo nekteri starši veliko otrok, in s svojim premoženjem komaj shajajo, da svoje otročiče po njih stanu izredé, in jim nimajo nobene ali skor nobene dote zapustiti, so pri vsem tudi velikem številu svojih otrok le vendar srečni, če je Bog ž njimi. Taki starši, sami pobožni in bogaboječi, bodo tudi svoje otroke pobožno in bogaboječe izredili. Ako pa svoje otroke pobožno in bogaboječe izredé, jim bodo taki otroci s svojim lepim obnašanjem in keršanskim zaderžanjem povsod veselje delali, jim povsod v čast služili. Taki otroci bodo povsod na ljudi zadeli, kateri jim bodo usmiljenja skazovali; dobre otroke povsod radi imajo. Take otroke bo morda kar nenadoma sreča srečala zavoljo njih pobožnosti in poštenosti, da bodo tudi svojim revnim staršem v pomoč na stare dni. S tim vam nič družega ne pripovedujem, kakor kar nam lastna skušnja spričuje dan na dan. „Vemo“, pravi sv. Pavl, „da se tistim, ki Boga ljubijo, vse dobro izide.“ (Rom. 8, 28.)

b) In kakor se nam ni ničesar bati v našem življenju, dokler je Bog z nami, ravno tako malo se nam je bati o

naši smerti. Stopimo pred posteljo umirajočega pobožnega kristjana, ter pregledujemo mirnega in udanega? Ne boji se v večnost stopiti, ker se je bil na to pot že poprej pripravljaj dan na dan; želi si celo pred svojega sodnika stopiti ter mu odgovor dajati od svojega življenja, ker je ravnal kot zvesti hlapec, in si je torej svest obljubljenega plačila. Zadnjega boja se ne vstraši, ker vé, da je Bog ž njim. Z Bogom je živel, z Bogom (pod božjim varstvom) bo umerl. In kako bo umerl? Srečno bo umerl, zveličansko sklenil. „Smert pravičnega je žlahna pred božjim obličjem“, pripoveduje kraljevi prerok David. (Ps. 115, 15.)

2. Da Boga ni z nami, se nam je treba bati.

a) Ko bi učenci v današnjem sv. evangelju Jezusa pri sebi v čolniku ne bili imeli, bi se jim bilo treba bati, kedar je postala nevihta na morju. Človek brez Boga, je kakor čolnič brez kormana (veslarja), ki ga vsak vihar sem ter tje goni. Človek brez Boga je kakor hiša brez gospodarja ali gospodinje, vse gre križem in navprek. Človek brez Boga je kakor slepec brez voditelja, ki samemu sebi prepuščen zdaj sem zdaj tje zadene; in komej enkrat vstane, že spet v drugo pade. V živ zgled so nam že naši prvi starši. V kako žalostnem stanu so se znašli, kedar je bil Bog od njih šel, se jima umaknil. (Genes. 3.) In Kain, kako usmiljenja vredno se je klatil po zemlji, kedar ga je bil Bog zapustil. (Gen. 4.) Če Bog ni z nami, nam gre vse napak in narobe.

Naj si starši tudi še tolikanj prizadevajo, svoje hiševanje lepo vrediti. Naj tudi noč in dan delajo, naj tudi tolikanj varujejo, da se še najesti ne upajo; bo le vendar netečna njih varčnost, nezaležno njih delo in prazen njih trud, ako Bog ni ž njim. Ako si s pregrešnim življenjem blagoslov božji iz hiše spodé, jim gre vse navskriž. Kar z eno roko pozidajo, z drugo spet podirajo; kar si pridni in varčni na eni strani naberó, jim gre na drugi strani dvakrat pod zlo. V njih hiši podaja nesreča nesreči roko, in križ se iz pod strehe ne umakne. „Pomanjkanje pošilja Gospod nad hišo brezbožnega; blagoslov pa nad hišo pobožnega“, govori sv. Duh. (Prov. 3, 33.) To sta si skusila Ahan (Jozue 7.) in Saul (I. Reg. 15.), ki sta bila nesrečna z vso svojo rodovino vred.

Ako svojih otrok pobožno in bogaboječe ne izredé, bo Bog starše zapustil. In namesto da bi od svojih otrok čast imeli in veselje uživali, bodo le bridkost okušali, in sramoto včakali. Njih otroci, sami zapeljani in popačeni, bodo tudi druge v hudo napeljevali. In namesto najti dobre ljudi, kateri bi jim usmiljenje skazovali, ter jih pod streho jemali, si bodo s svojim hudobnim življenjem vse ljudi nepriljudne storili, da jim pošten človek nobeden dober ne bo. Ogibal se jih bo, kdor koli jih bo srečal. In kar so jim bili starši trudoma pridobili in privarovali, bodo taki otroki v kratkem lahko-mišljeno in razuzdano pognali.

Ali nas ne prepričuje tega vsakdanja skušnja? bratje in sestre! ali ne vidimo veliko otrok klatiti se noč in dan po ulicah in cestah in drugod, iskaje igre in družega posvetnega razveseljevanja? zahajaje med vse popačene ljudi, od katerih se nič ne naučé, kot lagati, preklinjevati, druge obirati in zmerjati, se prepirati in pretepati, pijančevati in klafati, in verh vsega tega še nedolžnost zgubé? Kako bo Bog s takimi otroci? Ali ni Bog prisiljen, jih zapustiti, ravno kakor je zapustil Kajnov zarod in Ezavove mlajše? Se bomo mar čudili, kedar jih vidimo ravno kot slepce brez voditelja povsod se spodtikati, se iz ene jame v drugo zavračati, iz enega greha v drugega pasti, in si nakopavati zamero, sramoto, revščino, zgodnjo smert in na posled večno pogubljenje? Ali nismo že veliko takih nesrečnih otrok poznali? in ali zdaj nobenega takega več ne poznamo? Ali bi ne bilo boljše takim otrokom in staršem, da bi jih nikoli na svetu ne bilo? Besede Jezusove, ki jih je nezvestemu Iškarjotu govoril, resnično tudi njim veljajo: „Boljše bi mu bilo, da bi rojen ne bil.“ (Mark. 14, 21.) Zares so taki otroci, od svojih premehkih staršev le slabo izrejeni, podobni čolniču brez veslarja, ki ga viharji iz ene strani na drugo podé, dokler pod zlo ne gre.

Vidite bratje in sestre! da se je res treba bati časne in večne nesreče takemu človeku, pri katerem ni Boga.

b) In kakor se nam je živim treba bati, če Bog ni z nami, ravno tako se nam je umirajočim treba bati, če Boga ni pri nas.

Strašna bo smert slehernega, ki je svoje zdrave dni Boga zapustil, in ktereга Bog umirajočega zapusti. Stopimo k postelji umirajočega grešnika, in preglejmo njegovo nesrečo. Vidimo ga vsega nemirnega, vsega nepokojnega, vsega malo-serčnega, vsega obupnega. V daljno večnost se mora preseliti, na katero je tako redkoma mislil svoje žive dni. Na sodbo mora stopiti in odgovor dajati vsevednemu, neskončno svetemu in pravičnemu Bogu od svojega življenja, in vendar je le vedno svetu služil, in ne Bogu, le vedno časno ljubil, in večno zanemarjal. Milosti božje je zdaj najbolj potreben, da bi v poslednjem vojskovanju pod skušnjavo ne obležal. Toda kako se bo terdno zanašal, da ga bo zdaj Bog s svojo pomočjo in milostjo obiskal, ktereга je svoje zdrave dni tolikokrat od sebe odvrčeval s svojimi grehi, ter njegove gnade zaničeval?

Živel je brez Boga, umerl bo brez Boga. Pa kako bo umerl? Nesrečno bo umerl, večno nesrečno bo sklenil? Kakor je živel, tako bo umerl. Človeku, pri katerem ni Boga, se ne more dobro goditi, ne v življenju, ne pri smerti. „Strašna je smert grešnikova“, pravi David, (Ps. 33, 22.)

S k l e p.

Bratje in sestre! ker se nam tedaj ne živim ne umirajočim ne more dobro goditi brez Boga, si bomo prizadevali, da bo Bog vedno z nami. Ako bomo pobožni in bogaboječi, bo Bog z nami ostal. Le brezbožneže in grešnike zapušča Bog. Dobrega in ljubega Boga tedaj po nobeni ceni ne bomo od sebe spustili. In če smo tolikanj nesrečni bili, Boga zapustiti s svojim grešnim življenjem, se bomo kar hitro s pravo odkritoserčno pokoro spet k njemu povernili, in se ga posihmalo zmirom terdno deržali; čez vse ga bomo ljubili, ter mu svojo ljubezen s tim skazovali, da zvesto spolnujemo vse njegove zapovedi (Joh. 14, 21.); in potem takem se nam ničesar ne bo bati ne živim, ne mertvim. Amen.

Pridiga za god vseh Svetnikov.

(Kaj nas uči pogled proti nebesom; gov. M. T.)

„Veselite se in radujte, ker je vaše plačilo obilno v nebesih.“ Mat. 5, 12.

V v o d.

Pač po pravici se zemlja imenuje dolina solz. Stiske in nadloge, križi in težave, zopernosti in grenkosti, revščina in pomanjkanje, siročina in nagota, suša in povodnji, lakota, bolezni, vojske in smert: — vsi ti in še drugi žalostni bratje in objokane sestre popoljujejo z nami, kakor naši najzvestejši prijatli, naši neločljivi tovarši, od zibeli do smertne postelje. Od zora do mraka, od mraka do dne; od ure, ko luč sveta zagledamo, do ure, ko nas v jamo spusté, ne moremo vžiti ne čistega veselja brez keliha žalosti, ne sladkosti brez kozarca grenkega žolca. Prav govori tedaj modri Sirah, rekoč: „Težek jarm leži na Adamovih otrocih, od dne njih rojstva do dne njih pokopa.“ — Vse to je pred očmi našemu Zveličarju, in zato v svoji lepi pridigi na gori svoje poslušavce tolaži in jim pravi: „Veselite se in radujte, ker je vaše plačilo obilno v nebesih“; to je: Plačilo za vaše zdihljeje in solze, za vaš trud in vaše preganjanje, za vse vaše britkosti vam bodo zale nebesa. Povzdignimo tudi mi, objokani Evini otroci svoje duhovne oči do teh svetih višav in ogledujmo, kako je Gospod svoje izvoljene od vzhoda do zahoda, iz vseh Izraelovih rodov, iz vseh ljudstev in jezikov, iz vsake starosti in vseh stanov v brezštevlnih trumah krog svojega sedeža vverstil, jih z žarki svoje svetlobe obsončil, dal jim uživati sadú od drevesa življenja, in se jim napajati v rekah rajskega veselja. In ta zali pogled, ki nam ga današnji častiti praznik pred oči stavi, kaj nas ima učiti? — Kratek odgovor na to bodi naše premišljevanje, — v čast zmagovavne cerkve v nebesih; še bolj pa v tolažbo vojskovavne na zemlji!

Razlaga.

Veliko veselih praznikov obhajamo leto in dan, ki nas spominjajo na nezmerne dobrote Boga Očeta, Sina in sv. Duha. Lepi, kakor svitla danica med jutranjimi zvezdami so godovje Device Marije: — vsi skup tudi mnogo podučljivi. Nič manj lep in podučljiv ni današnji praznik, ki ga obhajamo v god tistih svojih ločenih bratov in sester po Kristusu, ki so po srečnem vojskovanju dosegli krono v nebesih. Na kaj naj nas pa ta praznik spominja? Obudi naj v nas

1. želje po nebeški domovini, in pa zaničevanje stvari tega sveta. Kakor so dobrote obljubljene dežele, kjer sta med in mleko tekla, in je zemlja žlahno grozdje in sladke smokve (fige) rodila, Izraelce v nemale, da so šli z veseljem vanjo, in se zanjo hudo vojskovali; tako morajo nebeške sladnosti, ktere zveličani uživajo po vsi pravici v nas želje in hrepenenje obuditi, da bi jih dosegli in uživali tudi mi. Sladnosti naše nam po smerti obljubljene dežele pa so, kakor jih Kristus v evangeliju našteva: posest nebeškega kraljestva, gledanje Boga, sitost, tolažba, in priimek otroštva božjega. Še Perziški kralj Kserks, ko je bil smokve Gerške dežele pokusil, in občudoval njih sladkost in prijetnost, prisegel je, da noče poprej jesti, dokler Gerške srečne dežele v last ne dobi. Tako tudi nam Kristus danes odpira sladkosti in prijetnosti nebeškega kraljestva, da bi nas mikale, po njih stegniti svojo roko. Od jelenov pripovedujejo, da od psov nasledovani in spehani leté do studencev, kjer jih požirek hladne vode spet okrepča. Tako nas današnji praznik od skušnjav in nadlog tega življenja trudne in spehane zaviža do studenca žive vode, ki nas trudne najprijetniše ohladi in okrepča. Po teh hrepeni David, ko pravi: „Kakor hrepení jelen do vode v potokih, tako hrepení moja duša do Tebe, o Bog!“ — Zgubljeni sin, ko je na ptujem lakoto in pomanjkanje vžil, spomni se na očetovsko hišo, kjer ima najmanjši hlapec vsega na obilnem, in terdno sklene sam pri sebi, rekoč: „Vstal bom, in šel k svojemu Očetu.“ Tudi nas opominja današnji praznik, da ima najmanjši hlapec in služabnik Božji v nebesih brezimno veselje. Kaj bi nas tedaj zadrževalo

v siroččini tega sveta? Recimo z zgubljenim sinom: „Vstal bom in šel na dom svojega Očeta, da mi ne bo treba lakote in pomanjkanja terpeti; saj je ni najti na tem svetu stvarice, ki bi se z dobrotami očetovske hiše primeriti zamogla. Kdo ne vidi in ne sliši tu več žalosti in zdihovanja, kakor veselega petja? Kdo je kdaj tukaj s častjo, bogastvom in dobro voljo nasiten? Kje je najti tukaj trdna in obstoječa tolažba, da bi berž berž ne zginila? Kdo more tu več postati, kakor prijatelj cesarjev? In poslednjič, kaj je družega slišati na svetu, kakor od nesreč, vojsk, lakote in požigov; od prepirov, sovraštev, nevošljivosti, spodlezovanja in spodkopovanja, od prilizovanja in strupenih jezikov? Ali gori ni nič tacega; gori ni bolečin, ran in solz; gori je zgolj ljubezen, ki v najčistejših solnčnih žarkih na vse izvoljene sije. Torej mora premišljevanje sedanjih nadlog nehoté v človeku obuditi želje po tem srečnem kraju, kjer stanujejo ljubezen, mir in sladek počitek.

2. Ravno to premišljevanje nam pa tudi sladí naše dela in zopernosti. Sicer bi moral človek še tako težavne butare iz čiste ljubezni do Boga prenašati, vendar se sme pod svojo težko butaro tudi ozirati na veselje in plačilo, ki ga v večnosti čaka. Zakaj današnji praznik nam je porok, da naš trud in pot prispeta enkrat do konca, in kedar pride večer našega zadnjega dneva, pride ž njim vred zaslužen plačilo. Kakor se je namreč pri pobožnem pastirčku Davidu pastirska palica in torba v kraljevo palico in častitljivo obleko Jonatovo spremenila; kakor je ponižani Mardohej posajen bil na kraljevega konja, skrinja zaveze iz šotoru prenesena bila v prekrasni tempelj Salomonov, in kakor je bil Lazar, kateremu bogati mož v evangelju še drobtinec ni privošil, ki so mu od mize padali, od angelov nesen v Abramovo naročje; tako se bodo kaplje našega potu in težki križi naše revščine poslednjič izšle v našo čast, ko bomo sprejeti v kardelo blagosloavljenih od Očeta. Tedaj, kakor se je 7 let, v katerih je Jakop pri Labanu za hčer Raheljo služil, Jakopu kratkih zdelo, in lahke vse opravila, ki mu jih je Laban nakladal, kolikorkrat je zalo Raheljo pogledal; tako se nam morajo prijetne zdeti vse dela in kratke vse leta, v katerih se tu vojskujemo, kedarkoli se ozremo na plačilo izvoljenih. — Od Henrika, bogatega plemenitnika v

Turingii se bere, da je postavil drevesi, katerih eno je imelo zlate, drugo sreberne perese. Zlato pero bi bil zaslužil tisti, ki bi bil v boji svojega nasprotnika, tako premagal, da bi ga s konja vergel, pa vendar ne umoril; sreberno pa tisti vsak, kdor iz svoje staje prepoden in premagan ni bil. Na enako vižo je zasadil Kristus drevo keršanstva, in namesto perja ga obdal z zlatimi in srebrnimi kronami, ki so pripravljene za mučence, spoznovavce, device in vidove obojega spola in vseh narodov. To drevo je osmero zveličanskih čednost, za ktere je pripravljeno osmero kron v nebesih. — Proč tedaj s pritožbami velikega terpljenja, proč z žalostjo in zdihljeji; saj je sladek jarm Gospodov in lahka njegova butara, kedarkoli se spomniš plačila, krone neumerjočnosti. — S tim so se tolažili sedmeri Makabejevi sinovi, ko jim je kralj Antijoh s smertjo žugal, in enemu jezik, drugemu roke, tretjemu noge odsekati ukazal, rekoč, da jim bodo ti odsekani udje na dan častiljivega vstajenja povernjeni.

3. Današnji praznik nam stori zaželjeno smertno uro, ker nas iz tamne ječe sedanjega življenja preseli v predhodno luč nebeške domovine, preseli od posvetnih prijatlov k prijatlom nebeškega kralja. Še hudobni Balaam, ko je vidil postavljen tabor Izraelcov, je poln občudenja rekel: „Kako lepi, Jakob, so tvoji šotori in tvoji tabri, Izrael! kakor gojzdne doline, kakor vlažni verti ob rekah, kakor šotori postavljeni od Gospoda in kakor cedre ob vodah.“ Umreti si je želel, ko je to lepoto vidil, in je rekel: „Naj umerje moja duša smerti pravičnih, in moje poslednje naj bo temu enako.“ (Num 23 in 24.) Kaj naj bi rekel kristjan, kedar vzdigne oči do šotorov svetnikov in spregleduje njih presrečno družbo? Tam vidi preroke, aposteljne, mučence, puščavnike, device, vidove in zakonske, starše, brate, sestre, prijatle in znance; vidi, kakor sv. Janez od sebe pravi: veliko trumo, ktere nihče ni mogel prešteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov, stati pred sedežem in Jagnjetom, oblečene v bele, dolge oblačila, in palmove veje v njih rokah, ki so z velikim glasom vpili: „Čast Bogu našemu, ki sedi na sedežu in Jagnjetu!“ Vsi ti 144 tавžent zaznamovanih iz vseh Izraelovih otrok kraljujejo v nebesih, ktere so ali z mučenstvom, ali s

svojo svetostjo, ali s svojo nedolžnostjo, ali pa s svojo pokoro nase potegnili. Vsi ti milijoni in milijoni so prišli do verh zidovja in ondi zastavo (bandero) zmage postavili, ter tudi nas za sebo kličejo, kakor Godofred (Bogomir) Bulionski, ki je verh zidovja Jeruzalemskega mesta dosegel, in s tem vsi armadi pot v Jeruzalem odperl. — Res težko nam je zapustiti domačo deželo; marsiktera solza se uterne, preden gre sin ali hči iz očetovske hiše; vendar če nam gotovo sreča sveti v ptuji deželi, če pri ptujih ljudeh najdemo, brez česar bi nam živeti ne bilo, naj se nam tudi pri ločitvi serce terga, vendar se s tim tolažimo: Saj mi tam ne bo ničesar pomanjkovalo. Gotovo bi očak Jakop na svoje stare leta domače dežele, naj je tudi ondi lakota vstala, nikdar ne bil zapustil, (saj je še potlej želel, naj nazaj vanjo prenesejo njegove koščice) ko bi zvedel ne bil, da ondi živi in je h kraljevi časti povzdignjen njegov spreljubi Jožef. Na to pa je precej rekel: „Zadosti je, tje pojdem, da ga še vidim, preden umerjem.“ — In mi vsi ki živimo na svetu, kakor v pregnanstvu, ne pa v domači deželi, ne bomo šli radi iz tega pregnanstva v deželo tistih zakladov, brez katerih je zmirej nemirno in nepokojno naše serce, dokler v njih posesti ne počiva?

S k l e p.

Od trinoga, ki je v 13. stoletji v Perzii živel, bere se, da si je veliko najserčnejših tolovajev pridobil. Pa kako je to napravil? Obljubil jim je, da ima on ključ od Mohamedovih nebes, kjer v najlepših solnčnatih krajih, v hladnih sencah in ob šumečih potokih jedo, pijejo, so židane volje in vsakega stoterno vživajo, česar se jim poljubi. In če je že ta obljuba divje tolovaje tako serčne storila, da so jih komaj z najhujšo vojsko premagali; mar kristjana potlej Kristusova tako gotova obljuba ne bo serčnega storila, se čas svojega življenja hrabro bojevati, zlasti mu pa v zadnji uri pripomoči, zopervati skušnjavam mesa in pekla, ter skozi vrata smerti in groba noč kakor zmagovavec priti v trumo izvoljenih, ki nam z besedami sv. Avgušтина kličejo: Če sem jez, če je uni zamogel, zakaj bi tudi Ti ne? Le boj te pelja k zmagi, in le zмага ti krono podaja! Amen.

Pridiga v dan spomina vseh vernih mrtvih.

(Grobovi naših rajnih; gov. L. F.)

„Pride ura, ko bodo mrtvi slišali glas Sina božjega.“ Jan. V. 25.

V v o d.

Včeraj nam je cerkev pokazala nešteto svetnikov, kateri so srečno življenje dokončali in vživljajo zaslužen plačilo, danes nas spominja na tiste verne duše, ktere pri sodbi niso obstale, in zato niso dosegle nebeskega veselja in ne gledajo božjega obličja. Včeraj smo obhajali veseli spomin izvoljenih prijateljev božjih, katerih pomoč nam je na tem svetu potrebna, dans nas pa sv. cerkev napeljuje spomniti se teh vernih duš, ktere so naše pomoči potrebne. Kako lepo in modro ravna sveta cerkev! Včeraj nam je kazala zveličane in očiščene v neizrekljivem veselju pred božjim obličjem; dans nam odpre vice in nam kaže verne duše v terpljenju, dokler ne bojo očiščene. Včeraj smo molili k zveličanom, bratom in sestram, za njih pomoč in predprošnjo; danes pa molimo za tiste brate in sestre, kateri so tako nesrečni bili iz tega sveta stopiti, preden so božji pravici zadosti storili. Ktero serce, da bi bilo še tako terdo in merzlo, ne mora se danes omehtiti, in s sveto grozo in žalostjo napolniti, kedar stopi danes na pokopališče, na grobove naših rajnih?

Tukaj vidimo stati vdovo na grobu svojega moža, zapuščene otročice na grobu svojega ljubega očeta, katerim je smert skerblijvega očeta in oskerbnika prezgodaj pobrala. Tam stoji spet hči žalostna na grobu svoje matere. Razžalila je pred sicer večkrat mater ali sedaj spozna, da ni ljubeznivejšega serca od maternega. Na drugem grobu vidimo stati človeka in gorke solze prelijati. Črna zemlja krije truplo vernega prijatelja, morebiti mu je krivico storil. Sedaj še le spozna krivico, o da bi spet vstal prijatelj, da bi mu storjeno krivico popravil! Zato toči solze, zato žaluje in moli. Skorej na vsakem grobu zagledamo koga stati, kateri se rajnega spo-

minja, ki tukej pod dernom trohni: Stariše na grobu svojih otrok, otroke na grobu svojih ljubih starišev, brate in sestre, prijatelje in znanke. Vsaka duša najde vsaj eno dobrotljivo dušo, ki se nje spominja in da bi bile ravno v življenju v sovraštvu živele, po smerti je vse pozabljeno, vsa jeza, vsaka krivica. Zaverženo in kamnitno mora biti serce človeka, kateri še mertvemu ne prizanese in rajnemu še na božji pravici potežo nareja. Vsaki od nas ima vsaj enega, kterega se danes posebno spominja in za njega moli. Zatorej najte da tudi mi stopimo na grobe naših mertvih bratov in sester, in poslušajmo, kaj nas uči.

Bog daj vernim dušam večni mir in pokoj, nam pa svojo pomoč!

R a z l a g a.

1. Pervo, kar nam veliko število grobov z glasnim in vsakemu zastopljivim glasom kličejo, je resnica: Vsakemu človeku je odločeno enkrat umreti.“ Dans meni, jutri tebi. Pogledjte grobe, število njihovo je veliko, ali v desetih letih bodo že vsi drugi v njih trohnili. Pred 100 letmi je naša dežela vse druge prebivavce imela, preteče spet 100 let in nobenega od nas ne bo več. Veliko izmed nas že ne bo več v desetih letih, še več jih čez dvajset let nikjer več ne bo na svetu, ja že čez eno leto se bode marsikteri od nas pogrešal, komej 80 let bode minulo in noben od nas, kar nas je tukej zbranih, ne bode več. Skorej vsi homo že na božji pravici in vživljali, kar smo zaslužili. Veliko jih je že v večnosti, s kterimi smo dobro znani bili, kateri so nam bili ljubi, kakor naše oko, imamo še spomine od njih, vemo za kraj, kamor so njih kosti zagernuli, točimo na gomilah njihovega pokopa bridke solze, nobena jih ne spravi nazaj. Kaj je zatorej bolj gotovega, kakor to kar nas vsak grob uči: Vsak mora zapustiti svet, vsakemu je odločeno enkrat umreti, in po smerti pride sodba. Zato popravi vse, dokler si še živ, po smerti ne bo več popravljenja; prejel bo vsak, kar je zaslužil, večno veselje med izvoljenimi ali pa večno pogubljenje med večno zaverženimi, ali pa bode še le po dolgem in hudem terpljenji prišel do božjega obličja. To je gotovo, da mora

vsak umreti, ali čas, kedaj bo nas smert dotekla, je neznan. Otrok se komej vleže in že ga stisne smert v svoje merzle roke. Mladeneč, ki še dans z rudečimi lici skače in igra, bo jutre morebiti že blede na mertvaških parah ležal. Deklica, ki v nar boljših letih na zdravje zaupa, ta še ta dan bo pred božjo sodbo poklicana. Iz vsake starosti, mlade in stare, kliče Bog iz tega sveta, včasih v spanju, včasih pri veselem igranju, včasih pa vsred pregrešnega življenja. Zato, o človek! pripravi se, da te bo Bog pripravljenega našel, kedar pride te klicat. Kristjan, kako bi mogel še dalj v pregrešnosti ostati, kedar pogledaš te grobove in se spomniš tega, kar te tako živo učijo. Kdo bi te mogel zagotoviti, da te ne bo Bog tedaj poklical, kedar se boš nar menj zavzel? Kaj, ko bi te Bog ravno tedaj pred sodbo poklical, kedar v pregrehi živiš? Veliko 1000 jih je, katerim se je že zgodilo in vendar le še tako živiš, kakor da bi se tebi ne moglo zgoditi? O strašna misel, ktera mora nar bolj zaverženega grešnika iz pregrešnosti zbuditi in tebe bi mogla brez občutka merzlega pustiti? Zares dosti je takih, kateri tako živijo, kakor da bi večno na svetu ostali. Odprite, za božji del oči, pogledjte grobov veliko število in ne živite v pregrešnosti naprej, spomnite se sodbe, ktera vas po smerti čaka. In vi, kateri za vse prej skerbite, kakor za to, kar je edino potrebno, kaj bote od tega seboj vzeli, po katerem sedaj letate in hrepenite? Glejte, da ne bote siromaki ostali pred božjim stolom. Kar tukej tako neizmerno iščete, še do roba pokopališča ne pojde z vami, le samo dobre dela pojdejo za vami, na te bote se mogli nasloniti, in na božjo milost zaupati. Zatorej pripravite se, dokler je še čas, da ne bo prepozno! Kristjani, vsi veste, kar je Jezus od Lazara in od bogatega moža povedal. Lázar je prišel v nebesa, bogatin je bil v pekel pokopan. V peklu prosil je bogati mož le za eno kapljico vode, in ko mu ta ni dovoljena, prosil je, da bi smel vsaj svoje brate posvariti, kateri so ravno tako pregrešno živeli, kakor on. Pa tudi to ni bilo dovoljeno, zato ker imajo postave in učenike naj te poslušajo. Kristjani, vi pa imate postave, imate pa tudi strašne izgleda in vendar jih je veliko, ki za vse to nimajo ušes!?

2. Druga resnica, ktero nam grobi očitajo je ta, na ktero se tudi na pepelnico opominjamo: „Prah si ti in v prah se boš spet posul.“ Kdor tega noče verjeti, o naj le pogleda noter v odprt grob. Sto in sto let že stoji to pokopališče, skorej vsake deset let se v grob podene drugo truplo, in vender kaj pa dobimo, kedar odkopljemo perst? Nekaj kosti od tistih, ki so zadnji bili noter podjani, od drugih pa le nekoliko črne persti, to je ostalo od vseh, kar jih je bilo v ta grob položenih. Glej vsak grob, vsaka kost ti to resnico pred oči postavlja. Pomni si te resnice posebno ti, ki v prevzetnosti in napuhu ne veš, kaj bi krog sebe otvezla, s čim bi ovila svoje ude, ki bodo skorej tukej trohneli; vsako oblačilo je ti preborno, nadleguješ starše, očeta in mater, da ti je vse preborno; poglej v odkopan grob; kaj tam krije naše kosti? To je konec tvoje lepote, prevzetnosti. Skerbi marveč, da si ohraniš oblačilo nedolžnosti, to boš nesla pred sodbo, to boš nosila med izvoljenimi v nebeškem veselju. Ako si pa oblačilo nedolžnosti in čistosti zgubila in omadeževala, idi hitro in operi ga s solzami in s pokoro!

Kristjani, sto in sto naših bratov že tukej počiva, bili so kateri od njih bogati in revni, siromaki in imenitni, mladi in stari, telesno lepi in gerde postave. Kaj je ostalo od vseh; ničesar, kakor prah in črna zemlja. Kdo bi mogel čez devet let razločiti kosti bogatega od kosti reveža in siromaka. Zato spominjaj se vselej človek: „Prah sem in v prah se bom posul.“ Skerbite za lepoto, ktera ne mine in nas še pred božji stol spremlja. Skerbite pa tudi za blago, ktero ne trohni, ktereга moli ne jedó.

3. Vidite te dve resnice posebno nas zadevajo. Sedaj pa še eno resnico, ktera zadeva nas in duše naših rajnih bratov in sester. Mi stojimo na grobih naših bratov in sester. Morebiti, da niso obstali pred božjo sodbo, morebiti da še niso očiščeni in še ne uživljajo večnega veselja. Kako radi bi jim pomagali, ko bi jim mogli pomagati. Kako sladke in vesele za nas in naše verne rajne brate in sestre ste te dve resnici, ktere nas sv. cerkev uči: „Mi moremo vernim dušam v vicah pomagati in smo pa tudi dolžni jim pomagati.“ Kedar premislimo terpljenje, ktero morajo verne duše v vicah

terpeti, tedaj moramo obstati, da je vsak človek na zemlji, da bi ne imel drugega, kakor nage kosti, vender veliko srečnejši in bogatejši, kakor je ena verna duša v vicah. Dokler je še v življenju, vsaj zamore še kej Bogu dopadljivega storiti in si služiti plačilo v nebesih. Vselej še more se spokoriti in odverniti strašne kazni. Verne duše pa ne morejo več kaj dobrega storiti, ampak čakati morajo, da jih Bog reši strašnega terpljenja. V vicah spoznajo, kako blizo so bile večnemu pogubljenju, sedaj vidijo gerdobo grehov, strašno jih vest grize in peče in sv. Magdalena pravi: „Rajši si vse nadloge in težave, kar jih je na svetu, izprosimo vse žive dni terpeti, kakor eno samo uro v vicah ostati.“ Zdaj pa premisli, predragi sin, preljuba hči! v teh velikih neizrečenih martrah terpijo morebiti tvoj rajni oče, tvoja mati, in kličejo v tvojo pomoč; ti se pa rajnih toliko slabo, merzlo ali pa clo ne spominjaš? Tvoj rajni mož, tvoja rajna žena v vicah zdihuje, in tvojega usmiljenja čaka, ti se pa ne zmeniš za rajne več. Tvoji dobrotniki, prijatli in znanci, ki ste tukaj tako dobri bili, vpijejo v vicah, kakor revni Job: „Vsmilite se mene, vsmilite se vsaj vi, prijatli moji, roka Gospodova me je zadela“, ti jih pa ne pomniš več. S kako mero mi mertvim merimo, tako se bo merilo v kratkem tudi nam.

Kako je pa mogoče dušam pomagati? Hočeš vernim dušam pomagati, popravi nar prej krivico, ktere niso mogli pred smertjo poravnati. Oče so se morebiti zadolžili ali pa po krivici kaj osvojili. Idi sin in poplačaj za rajnim dolg in poverni nazaj krivično blago. Mati so morebiti v jezi s sosedo živeli. Idi hči in prosi sosedo za zamer. Pa tudi to popravi, kar so starši na tebe pregledali. Hočemo rajnim pomagati, opravljajmo molitve za mertve: „Sveta in zveličanska je misel za mertve moliti, da bi grehov rešeni bili.“ Zato je v stari zavezi Izraelski vojvoda Juda Makabejec 12000 drahm za tiste vojake v Jeruzalem poslal, kateri so na vojski konec storili, da bi se za nje molitve in daritve opravljale. Hočeš vernim dušam v vicah pomagati: Spomni se njih posebno pri daritvi svete maše, kakor so od nekdanj kristjani po povzdigovanji za mertve spomin storili. Daruj za nje svete maše, daj vbogajme:

„Dobre dela so vsem živim prijetne, pa tudi mrtvim jih ne odreci“, pravi sv. Duh.

Oh kolikokrat si je moral tvoj rajni oče, svojim ustom pritergati, da je tebe oskerbel in koliko noči je tvoja mati prebedila, da te je odredila, in tebi bi se težko zdelo, kaj si pritergati in za nje vbogajme dajati, kake molitve opravljati, in mrtvim izporočevati. Kje bi bil tako nehvaležen sin, kateri bi vedel očeta v hudi ječi in bi se ne prizadel, kolikor bi premogel očeta rešiti? Kje bi se našla tako gerda hči, ktera bi ne tekla črez hribe in doline, svoji ljubi materi postreči v velikih težavah? Ravno to storimo vernim dušam tudi mi, kedar za nje žebramo in dobre dela opravljamo.

S k l e p.

O ljubi sin, draga hči; tukaj na grobu rajnega očeta ali pa ljube matere spomni se na te nauke, katerih te grobi učijo, spomni se pa tudi na svoje pregrešno življenje. Morebiti si ti jih tako zgodej pod dern spravil, morebiti, da si ti kriv, da morajo morebiti v vicah terpeti. Ako imaš še serce, v katerem ni že pomerla in vgasnila vsa ljubezen do starišev, tukej na grobu svojih staršev se spokori in ne delaj jim sramote še v grobu. Ako pa misliš, da so tvoji grehi temu svetu zakriti in neznani, vsevedočemu očesu Očeta nebeškega niso neznani, odkriti ti bojo pri sodbi. Strah za te in tvojo dušo! O ne presliši glasu, ktereга ti verne duše v vicah vpijejo: „Usmilite se nas, usmilite se pa tudi vas.“ Bog daj vernim dušam vicah večni mir in pokoj in večna luč naj jim sveti, nam pa svojo pomoč, da ne zabimo groba in smerti, da si nabiramo zaklade za svete nebesa! Amen.

Pridiga za 25. pobinkoštno nedeljo.

(Homilija; gov. K. K.)

„Nebeško kraljestvo je podobno i. t. d.“ Mat. 13, 24.

V v o d.

Pod raznimi podobami je Jezus svoje kraljestvo, ktero je on na svet zasadil ljudem oznanoval; zdaj ga pripodoblja drevesu, zdaj ženitvanji, zdaj kupčevavcu, ki je vun šel žlahtnih kamenov iskat, zdaj gospodarju, ki je delavce najemal v svoj nograd; in tako je v raznih prilikah vselej eno razlagal, kraljestvo gnade namreč, v ktero smo vsi poklicani.

Posebno lepa in za kmečki stan lahko zastopna je prilika dan. sv. evangelja, ktero hočemo tudi zdaj bolj na drobno premišljevati in nauke v njej zapopadene spoznati; pripravite se!

R a z l a g a.

Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je dobro seme na svojo njivo vsejal. Nebeško kraljestvo, ki se tukej njiva imenuje, je katoliška cerkev, in človek, ki je dobro seme vsejal na svojo njivo, je Jezus Kristus; njiva se pravi Njegova, ker On je lastnik naših duš, ker On je kat. cerkev s svojo lastno drago kervijo odkupil; in na to njivo je On prišel, jo tri leta skerbno obdelovat, jo obsejal z dobrim semenom svojih nebeških nauk in s svojim putom, svojo kervijo polival. Zares seme od Njega zasjano je bilo dobro; ljudi k časn in večni sreči napeljevati, bil je Njegov ljubeznivi namen. In ko se je On od tega sveta ločil, postavil je svoje aposteljne za sejavce; šli so torej po celem svetu in oznanovali zveličansko vero po vaseh in mestih, po bližnjih in daljnih deželah in sejali seme pobožnosti in čednosti v serca premožnih in revnih, judov in ajdov. In mnogo ljudi obojega spola je njih nauke z veseljem sprejelo in po njih svoje življenje ravnalo; in kakor pšenica lepo raste, ktera je vsejana na rodovitno, dobro obdelano zemljo, tako lepo je rastla keršanska vera in se od leta do leta dalje razširjala.

To je pa bilo sovražniku vsega dobrega, hudemu duhu tern v peti; merzelo mu je, da nebeško kraljestvo tako veselo napreduje; sklene torej nebeško selvo pokaziti. In kakšen čas si je k temu izvolil? Kako je začel svoj hudoben namen doseči? Sv. evangelije pravi: „Dokler so ljudje spali, prišel je sovražnik in je prisejal ljulike med pšenico in je šel.“ Lepo so živeli kristjani, skerbno čuli nad eden drugim; ali sčasoma so nekteri duhovniki in drugi predstojniki vendar opešali in svoje dolžnosti premalo spolnovali, zaklad svete vere premalo varovali, in hitro kakor bi pihnil, je peklenski sovražnik pristopil, ljuliko krivovere med pšenico prave vere prisejal, premotil marsikako pobožno dušo in v greh zapeljal. In tako on še današnji dan ravna. Dokler gospodarji, starši in drugi predpostavljeni spijo, premalo ali clo ne čujejo nad svojimi otroci in podložnimi, jih pustijo v slabe tovaršije zahajati, kjer se brez varha vidijo, jih ne strahujejo, jim vse spregledujejo, tedaj gre hudi duh na selvo in lahko delo ima; mladina, namesti spred njega zbežati, mu še naproti gre in mu svoje serce odpre, da vseje seme pregrehe in hudobije. Vzemite si to k sercu, posebno vi starši! kateri le prerado dremljete in premalo skerbi imate na svoje otroke; ali kaj se zgodi? kakor bi mignil, pridejo zapeljivci do otrok, jih spačijo in jih vlečejo v časno in večno nesrečo. Ljulika je sperva pšenici zelo podobna, se težko od nje razloči; tako tudi zapeljivci od začetka ne razodevajo svojih hudobnih namenov, jih z lepimi besedami zakrivajo, poštene se delajo, se po besedah svetega Pavla v angela luči preoblečejo, da bi si človek nič hudega ne mislil, in tako na tihem pregrešno seme v nedolžno dušo vsejejo, tako dolgo, da jo v greh zapeljejo; potem pa grejo, veseli, da so svoj hudoben namen dosegli, ni jih več nazaj. Kaj pa — nekteri starši pravijo? Od naših otrok ni kaj vedeti, da bi se slabo obnašali; dosihdob so še pridni. Toda le čakajte, kmalo se bo vidilo, kako pridni so bili.

„Ko je zelenje zrastle — pravi sv. evangelje — in sad storilo, tedaj se je tudi ljulika prikazala.“ Tako bote tudi vi svoje oči odperli, kedar bo skrivno pregrešno djanje vaših otrok na dan prišlo in se njih sramota ne bo več zakrivati mogla. Zatorej, starši in gospodarji, zbudite se enkrat iz

grešnega spanja, zadosti je že hudobije na svetu vsejane, zadosti škode narejene; začnite vsaj enkrat na svoje ljudi skerbno paziti, imejte jih zmirom pred očmi, hodite jim povsodi za petami in ne najte zapeljivcev blizo jih priti; odganjajte jih berž, ko se prikažejo, kakor volka od čede, učite in opominjajte otroke, dokler so njih serca še mlade, dokler se hudobija še v tistih vkoreninila ni, da ne bote enkrat prepozno svoje nemarnosti obžalovali, kedar nad odraščenimi otroci le žalost in sramoto doživite!

Ko so evangelijski hlapci zapazili, da se je toliko ljulike med pšenico zaplodilo, pristopili so k gospodarju, rekoč: „Alj nisi dobrega semena na njivo vsejal, od kod ima tedaj ljuliko? hočeš, da gremo in jo pobere?“ Učite se iz tega kersanski posli, kako imate tudi vi svoje gospodarje vse škode varovati, jim povedati, če se jim na skrivnem krivica godi, se za nje poskusiti z besedo in djanjem. Posebno če vidite, da se skrivši pred gospodarjem pri hiši greh dela, bodi si med otroci ali raven posli, da sin očeta okrada, da hlapci k deklam hodijo in kar je več tacega, ne dejte tiho, povejte gospodarju, da ptujih grehov deležni ne bote. Kako lepo je to, če pri hiši predpostavljeni in podložni z združeno močjo pripomagajo, kraljestvo božje utrditi in povišati; deset očes več vidi, kakor eno, deset rok več opravi, kakor dvoje. Ako so vsi pri hiši od gospodarja do pastirja enih misli in vsi si prizadevajo, grehu braniti, ne bo se lahko v hišo vlezal; gorje pa hiši, kjer gospodarji kratko vidijo in svoje oči zatiskajo, posli si pa nič reči ne upajo: pri taki hiši so grehu duri do kraja odperte, da vun in noter hodi brez straha in neznano veliko škode napravlja; taka hiša je pravo hudičevo gnjezdo, peklenska njiva, na kterej ljulika prirašča na dan žetve, na dan pravične sodbe božje. Ko so namreč evangelijski hlapci gospodarju oznanili, da je tudi ljulika med pšenico zrastle, jim je rekel: „Nikar ne poberte še ljulike, da ž njo vred tudi pšenice ne porujete. Pustite oboje rasti do žetve.“ Kakor je ljulika in pšenica na eni njivi, tako so malopridni in pridni, hudobni in pravični pomešani na svetu, v vsaki fari, v vsaki vasi, in skorej pri vsaki hiši. Zakaj Bog vse ljulike na svetu ne pobere? Zakaj Bog krivične iz hudobne na svetu terpi? Troje vzrokov je, za katerih del jim Bog prizanaša; prvi je, da se

z ljuliko vred tudi pšenice ne poruje, to je da nedolžni zraven dolžnih v škodo ne pridejo. Kakor so namreč ljulnine in pšenične korenine med seboj zapletene in zaraščene, tako da se ena brez druge poruti ne da; tako so tudi pridni malopridni na zemlji terdo zavezani, tako da eni brez drugih obstati ne morejo; ko bi Bog vse grešnike nagloma iz sveta poklical, kakšna reva bi vstala med nami! Marsikteri oče bi neoskerbljene sirote zapustil, marsikteri delavec bi ob delo in kruh prišel, marsiktera družina bi na beraško palico in druge stiske prišla; vse bi bilo zmešano in z dolžnimi vred bi tudi nedolžni žalosten konec jemali. Zategadel Bog še zdaj poterpi z grešniki; zavolj pšenice, ki se med nami še nahaja, tudi ljulika še živi. Bog na priložnejši čas čaka, kedar pšenici ne bo več na škodi, potem bo ljuliko prijel in iz sveta strelil.

Drugi vzrok je, da bi se krivični poboljšali in v čisto pšenico spreobrnili. „Kakor res živim — govori Bog pri svojem preroku — jaz nočem smerti grešnikove, ampak da se spokori in živi“. Bog najbolj ve, koliko je človeška duša vredna in kako strašna nesreča da je, če se pogubi; zatoorej se s pogubljenjem grešnikom ne prihiti, ampak še prej vse pripomočke poskuša, jih k spoznanju in pokori pripeljati. Čeravno človek sam za svojo dušo ne mara, Bogu se vendar smili in jo večne pogube varuje; pusti malopridneža med pravičnimi živeti, da bi ga njih lepi zgledi zmodrili, da ga z ljubeznjivim opominovanjem in z ostrim posvarjenjem še od njegovih slabih potov odvrčajo in k dobremu napeljavajo; kakor eno solnce pšenico in ljuliko na njivi obseva, tako tudi gnada božja tudi grešnikom milo sveti, da bi ogrelo njih merzlo serce za novo, keršansko življenje. Marsikdo je zdaj še velik grešnik, z gnado božjo se pa še lahko spokori in postane velik svetnik, kakor nam veliko veselih in lepih zgledov priča.

Zatorej ne čudimo se, ako vidimo toliko malopridnih med nami; ako jih Bog terpi, zakaj pa mi berž po ognju in maščevanju vpijemo? Jezus je nekega dne s svojimi ucenci do nekega mesta v Samariji prišel, in mestnjani ga niso hotli sprejeti. Tedaj pobarata ga Janez in Jakop: „Gospod, zapovej, da ogenj iz neba pade in mesto sožge“. Usmiljeni Jezus nju pa zaverne: „No vesta, čigavega duha sta; sin človekov

ni prišel, duše pogubiti, ampak zveličati.“ In glejte, ravno to mesto je potem Jezusovo vero z veseljem sprejelo. To ljubeznjivo ravnanje našega Učenika naj si tisti k sercu vzamejo, ki nočejo s krivičnimi poterpeti, ki zmirom čez grešnike tožujejo in jim smert in pokončanje voščijo. — O, nezapopadljiva ljubezen in poterpežljivost našega Boga, ki rajši terpi, da mu grešniki nečast delajo in ga neprenehoma razžaljujejo, kakor da bi se nad njimi maščeval in jih obsodil. Koga ne bo tolika milost omehčila, koga ne bo čudna prizanesljivost nebeškega gospodarja posilila, ki ljuliko na svoji njivi tako dolgo prenaša, da bi vsaj enkrat pšenica postala?

Kakor pa nekteri grešnik še živi, da se spokori, tako tudi drug grešnik, da se v hudem še bolj dozori in večnega pogubljenja vrednega stori. Vsak človek, bodi si sicer še tako nepoređen in krivičen, ima vsaj še nekaj dobrega, ali kakor se pravi, kako dobro žilico v sebi; čeravno je zavolj druge obnaše Bogu zopern in večne kazni vreden, vendar zato malo dobrega, kar je storil, kako plačilo zasluži; v nebesih mu ga Bog dati ne more, zatorej ga že na tem svetu plačuje, mu življenje podaljša in časno srečo deli; zatorej vidimo toliko krivičnikov, katerem se prav dobro godi, in marsikteri vtegne uprašati, ali je pač še pravični Bog v nebesih, ki grešnike kaznuje in pravične plačuje? Da! Bog je pravičen tudi do grešnikov, zatorej jih na svetu živeti pusti, da bi že tukaj svoje plačilo prejeli in zavžili; da bi se terdovratniki v svoji hudobiji še bolj vterdili in zreli postali za den žetve. Zakaj ako grešnik vse pripomočke božje gnade zamečuje, se na slednje božja milost v pravično jezo preverže, zgrabi ga in pogubljenju zroči; to je navadni tek grešnikovega življenja, in to je drugi vzrok, zavolj kterega Bog malopridne pri življenju pusti. — Še enega vam moram naznaniti, in to je, da se po malopridnih tudi pridni v dobrem vterdijo in si še več zaslužnja nabirajo. Brez skušnjav tudi zmage ni, in v tem nam hudobni veliko pripomorejo. Lehko je na priliko pohleven biti med mirnimi in poterpežljivimi; pa tudi med jezastimi in sitnimi ljudmi mir in pokoj ohraniti, je še le znamenje prave pohlevnosti; lahko je tebi se greha ubraniti, kjer te nihče ne

skuša, pa tudi vkljub vsem skušnjavam greha se varovati, je znamenje zvestega vojskovavca. Lehko je tiste ljudi ljubiti, ki nas ljubijo in se nam priležejo; pa tudi zopernike za lepo in ljubo imeti, prinese pravo zasluženo pred Bogom. In tako se more sploh reči, da so nam hudobni veliko bolj k pridru, kakor se po navadno misli; oni nam naše pregreške brez prizanesljivosti odkrivajo, oni nas v ponižnosti ohranijo, oni nam dajo priložnost, v poterpežljivosti in drugih čednostih se vaditi in poterditi; kakor se zlato v ognju čisti, tako se v družbi malopridnih naša čednost zmirom bolj očiščuje. Kakor mlinski kamen žito zmele, da iz nja čista moka pride, tako nas hudobni čisto moko Kristusovo delajo.

To je tedaj troje vzrokov, iz katerih Bog na svoji duhovski njivi tudi ljuliko med pšenico terpi. Oj, kako dolgo, o Bog, kako dolgo? zdihujejo pravični, katerim se že skorej nemogoče zdi, vedno skušanje hudobnih prenašati? Le poterpitate še, ne bo zmirom taka, Bog ne bo zmirom malopridnim pregledoval in zanašal, ampak le do žetve; že je v njegovih namenih čas žetve sklenjen in tedaj bo rekel svojim žanjcom: „Poberite prvič ljuliko in jo povežite v snopke, da se sožge, pšenico pa spravite v moje žitnice — ločite hudobne od pravičnih, hudobne veržite v peklenski ogenj, pravične pa peljite v nebeški raj.“

To bo tedaj konec vsega. Zdaj je čas setve, na sodni dan pa bo žetva deržana, ljulika se bo od pšenice odbirala. Dolgo je oboje vkup rastlo, pa tedaj bo ločitev, ločitev na vselej. Ne bojo več mogli hudobni brumnih skušati, in jih nadleževati; stali bodo in trepetali, kedar jih bojo vidili v neznani časti in povišanju. Tedaj se ne bo na nobeden stan porajtalo, na nobeno starost, na nobeden spol, ne na lepoto, ne na bogastvo, ne na kraljevo krono, ne na beračevo palico, ampak samo na pšenico in ljuliko. Kdor je ljulika bil, bodi si v visokem ali nizkem stanu, bo za ljuliko spoznan. Pa ne le samo odbrana bo ljulika, ampak tudi v snopke povezana; to se pravi, kateri so skupej grešili in si eden drugemu pomagali, bojo vkup zvezani v en snop, da kakor so si tovarši

grehov bili, tudi tovarši terpljenja bodo. Ljulika pa za nič družega ne velja, kakor da se v ogenj verže in sožge; in taka se bo tudi malopridnim godila; verženi bojo v tisto jezero, ktero žvepla in ognja gori, in od kodar se dim njih terpljenja vzdiguje od vekomej.

Zdaj so pravični med ljudmi pogosto kakor smetlje in zaničevani, svet se jim posmehuje, jih zasramuje, se jih kakor gobovih ogiblje; tedaj na dan žetve bojo pa za pšenico spoznani, za naj modrejše in najbolj častitljive. Oj bodo tedaj hudobni vpili: „To so ja tisti, ki smo jih v življenji za norce imeli: Mi neumni! smo njih življenje za nespamet imeli, njih konec za sramoto; glejte, kako so zdaj božjim otrokam prišteti in njih delež je med svetniki“.

Ja ravno to bo njih veselje silno povišalo, da se ne bodo več samih vidli, kakor zdaj, ampak da bo njih velika družina nezmerna truma. Zdaj, ako se kdo hoče količkaj po božji volji ravnati, kmalo se od drugih zapuščenega in samega vidi; v cerkvi ja se jih včasih veliko zbira, kateri na videz Bogu služijo; ako pa za resnico pride, in bi se imeli kakor služabniki božji, kakor pravi kristjani skazati in po Kristusovih naukih ravnati, jih le malo zvesto ostane; večidel jih odstopi, le tu in tam se še nahaja kak pravi prijatelj božji. To je tudi, kar pobožnim še zdaj pogosto življenje greni, kedar so prisiljeni, v družbi malopridnih živeti, kjer so večidel sami, kakor puščavniki in nobene žive duše nimajo, ki jih zastopi, ki se jih derži. Ali na dan žetve bo druga; tedaj bojo vsi pravični od vseh čveterih vetrov vkup spravljani, se med seboj spoznali in sprijaznili; Nemci in Slovenci, Talijani in Francozi, vsi se bojo kmali zastopili, zakaj vsi bojo znamenje enega Boga na čelih nosili; iz vsakega ljudstva, kdor se Boga boji in pravico stori, je Bogu prijeten; dokler jih pa zdaj še dežele in potoki, gore in doline ločijo, in posebno jezik jih od eden drugega zadržuje, bojo tedaj vsi brez zadržka v ene žitnice zbrani. Oj kak nezmerna truma jih bo! In vsi ti bojo enih misel, enega serca, en pas ljubezni in večne prijaznosti jih bo objemal.

In v teh nebeških žitnicah bodo na vekomaj hranjeni, bojo gledali presveto obličje božje, vse njegove čudne lastnosti in dela pregledovali in spoznavali; ne bo se jim bati, da bi se še enkrat poverniti imeli v to solzno dolino, ampak njih sedež bo vterjen v božjem kraljestvu na večno; ne bo več med njimi nobene žalosti, nobene stiske ali tožbe, in tudi smerti ne, ampak golo veselje, golo zveličanje.

S k l e p.

Ljubi moji! komu bi serce ne kipelo pri premišljevanju te vesele žetve pravičnih? Kar bomo pa sjali, bomo tudi želi; hočemo, da bi enkrat pšenico želi, moramo zdaj pšenico sjati; hočemo sami enkrat kakor pšenica v nebeške žitnice spravljene biti, moramo že zdaj pšenica biti. Nobeden človek sicer ne ve, ali je pšenica ali ljulika, ali je božje ljubezni ali serda vreden. Toda vsaj po večem zamore vsak vedeti, kamor sliši, kamur se nagne; ne da bi si priderzno mislil, da je čista pšenica — tega nas Bog obvari! — pa vsaj prizadevaj si, kar še nisi; presodi svoje življenje po resnici, spoznaj svojo pregrešnost in malopridnost, to je že prva stopinja od ljulike do pšenice, potem pa poruvaj tudi vso ljuliko pregreh iz svojega serca in dobro pšenico v taisto vsejaj. O kakšno veselje bo tebe napolnilo, kedar Kristus pride, žetvo imet in svoje zveste prijatelje v svoje žitnice zbirat; spolnile se bodo nad teboj besede psalmistove: „Z solzami so sjali, z veseljem pa pridejo, svoje snopke kviško deržaje.“ (Ps. 125.) Amen.

Pridiga za 26. pobinkošno nedeljo.

(Tudi malih grehov se je varovati.)

„Ženofovo zerno je sicer nar manjše med vsemi semeni, kedar pa zraste, postane drevo.“ Mat. 13, 31.

V v o d.

Ni ga že bilo, pa tudi ga nikoli ne bo učenika na zemlji, da bi bil bolj zastopno in prav po domače učil, kakor je bil Jezus Kristus, nebeški učenik. Božje skrivnosti, katerih slaba človeška pamet zapopasti ne more, oblekel je v domače reči in nebeške resnice je vedel povsod že v tako majhnih rečeh nam pokazati. — Poglejte, pravi božji učenik svojim učencom in poslušavcom, pogledajte ženofovo zerno, majhno je, da se komej vidi; pa vendar izraste in postane veliko drevo, da ptice na njegovih vejah prebivajo, in popotniki v njegovi senci počivajo. Poglejte, uči dalje, le ena pest kvasa celo peko skisa; ravno taka je z nebeškim kraljestvom. Kdor hoče nekdanj v nebeško kraljestvo priti, in uživljati tje večno veselje, ta mora tudi pri malem začeti, mora v malih rečeh zvest biti, tudi malih grehov se skerbno ogibati in varovati. — Dve malovredne reči ste ženofovo zerno in kvas, — modri Jezus pa vendar lep in žlahten nauk ž njima uči: da bi se imeli tudi malih grehov varovati, zato, ker se nebeško kraljestvo le pri malih rečeh začne. Vam, terdovratni grešniki, ki v smertnih, velikih grehih tičite, vam jaz danes ne bom govoril, le samo to vas prosim, premislite, kakšna mora biti hudoba smertnega greha, ako že vsak mali greh toliko škodo človeku donaša; le vam, pobožne duše, so moje današne besede namenjene, ki se velikih grehov sicer varujete, male grehe pa pogostoma storite. Močno sam sebe goljufuje tisti, ki pravi: „Malega greha se ne bojim, saj me na večno ne pogubi“.

To resnico: „da se je tudi malih grehov varovati“, hočem danes vam razlagati; bodite pripravljeni!

Razlaga.

Malih grehov se je varovati, zato:

1. Ker vsak, še tako majhen greh Bogu ne dopada in Boga žali.

Nobeden človeški, ja nobeden angeljski jezik ne more božje visokosti in božjega veličastva po vrednosti popisovati in izreči: kralji in cesarji in vse, kar se na svetu mogočnega, lepega in imenitnega nahaja, je proti Bogu le kakor pezdirstvo proti Babilonskemu turnu, kakor kapljica jutranje rose proti globokemu morju, — le kakor prah proti celemu svetu: „Nebo in zemlja sta polna božje časti!“

Pa visoki Gospod, Oče nebeški, je tudi naš nar večji dobrotnik; on je nas iz praha zbudil in stvaril, stvaril nas je po svoji podobi, stvaril nas je za vesele nebesa — in vsak dan, vsako uro se ponavlja njegova neskončna dobrot, ki nam tavžent in tavžent dobrot deli: „Gospod je dobrotljiv, kliče kralj David, njegova dobrot ostane na vse večne čase!“

Ta visok in dobrotljivi Gospod, Oče nebeški je tudi naš nar boljši prijatelj. — Da bi nas od večnega pogubljenja rešil, ni poslal angelja ali arhangelja, temuč svojega edinega Sina Jezusa Kristusa, ta je na zemljo prišel, za nas nikar le gladu in žeje terpet, on je tudi na križu umrl, da bi mi večno živeli — „nihče pa nima večje ljubezni, kakor je ta, da svoje življenje za svoje prijatelje da!“ — Ker je torej Oče nebeški gospod nebes in zemlje, — in tudi naš gospod, ker je naš nar večji dobrotnik, kateri nam daje zdravje, blago in vse, kar imamo, — ker je naš nar boljši prijatelj, kateri je za nas svojega edinega Sina v smert dal, da bi nas odrešil: — ali mi nismo dolžni, njega iz cele duše, iz cele pameti, iz cele moči — ja čez vse ljubiti? ali mi nismo dolžni, vse storiti, kar mu dopada, in vse opustiti, kar on sovraži? Kako pa mi ravnamo, kedar storimo greh, da bi še tako majhen bil? Storimo njemu nečast, prelomimo njegovo sveto voljo, ljubimo kar on sovraži: „zakaj hudobija mu nikoli ne dopade, sovraž mu je vsa“; sv. Peter pravi: „Zapisano je: bodite sveti, zato ker sem jaz vaš Bog tudi svet“ — in Jezus sam je rekel: „Bodite popolnoma, kakor je Bog, vaš oče v nebesih, popolni!“

— Poglej zdaj kristjan, kako se ti motiš, ko praviš: to smem misliti, storiti ali opustiti, zakaj to je le majhen greh; o poglej na dobrega otroka, vse, kar svojemu očetu na očeh pozna, rad in z veseljem stori, in vsega se skerbno varuje, karkoli očetu ne dopade! Ako hočeš tudi ti biti dober otrok nebeškega Očeta, ki je kralj nebes in zemlje, tvoj nar prvi dobrotnik, in nar večji prijatelj, o varuj se vsakega, še tako majhnega greha, zakaj noben greh Bogu ne dopada, vsak ga žali!

Tudi zatega voljo se je malih grehov varovati:

2. Ker vsak mali greh gnado božjo pomanjšuje in njeno moč slabi.

Pobožnim dušam, ktere se ne samo velikih, temuč tudi malih grehov skerbno in zvesto varujejo, svojo gnado in pomoč Bog obilno deli: On v njenih srcih brani živo vero, ktera jih srečno vodi po pravem poti; budi o njih srcih terdno zaupanje na božjo pomoč in večno zveličanje, prižiga v njih srcih gorečo ljubezen do Boga in božjih reči, daje jim moč, da vse težave in križe poterpežljivo nosijo, in si tako nebesa služijo, — stoji jim na strani v vseh skušnjavah in nevaršinah. Te in še veliko drugih gnad Bog pobožnim dušam deli, njih življenje je srečno, z svojim životom sicer hodijo po zemlji, ali njih duša, njih serce je že v nebesih.

Kaj meniš, kristjan, ki se malih grehov ne bojiš in ne varuješ, ali si tudi ti takih velikih gnad vreden? Kar le pridnim in dobrim otrokom sliši, tega leni in mlačni blapci ne dobijo. — Pa tudi sam občutiš, da se s teboj tako žalostno godi. — Resnica je, da mali greh tebi božje gnade celo ne vzame, da tvoje dobre dela Bogu dopadejo, in da ti še v božji ljubezni živiš: pa vendar posebnih gnad, in posebne pomoči od Boga ti ne prejemeš; zategadel je tvoja vera le slaba, tvoje upanje ni terdno, tvoja ljubezen že umira — ti nimaš veselja do božjih reči, do molitve, poslušati božjih resnic tebe merzi — kedar te kaj kaka nesreča zadene, ni pri tebi poterpežljivosti, hitro ti upade serce in mermraš!

Glejte, ljubi kristjani! v takem žalostnem stanu se nahaja tisti, ki se malih grehov skerbno in zvesto ne varuje, temuč

pravi: „tega se ne bojim, saj je le mali greh“. — Premislite, da vsak greh gnado božjo slabi; Jezus pa pravi: „Vi brez mene nič ne zamorete kaj dobrega storiti, jaz sem terta, vi ste mladike“.

Malih grehov se je varovati zato:

3. Ker iz malih grehov zrastejo veliki, smertni grehi.

Vse na svetu se z malim začenja, pri velikem neha; iz malih studencov so veliki potoci, ki hiše in mline poberaajo, ceste in moste raztergajo, in lepe polja s kamenjem in s peskom zasujejo; — iz malega zerna prirastejo velike drevesa, ki nosijo žlahtno ali pa malopridno sadje, ptice izpod neba pridejo, na njih gnezdiijo in prebivajo; — le ena pest kvasa celo moko skisa: ravno taka se tudi z vsakim človekom godi — nobeden na enkrat ni svetnik — pa tudi nobeden na enkrat hudobnež ne postane! Zato pravi sv. Duh v starem zakonu: „Kdor malih reči ne porajta, po malem bo v velike padel. „Hudič“, so besede sv. Avguština, „le en las poželjuje, da mu ga damo, iz tistega pa splete močno verv, s katero našo dušo v večje pregrehe, in zadnjič v pogubljenje vleče.“

Moji poslušavci! kaj je Judeža Iškarijota, ki je bil učenec, prijatelj, ja apostelj Jezusov, kaj ga je tako strašno zmotilo, da je svojega ljubega mojstra in učenika za 30 srebernikov njegovim narhujsim sovražnikom prodal, kaj ga je tako strašno oslepilo, da je na poslednje obupal, verv vzel, na drevesu se obesil, in se tako na večno pogubil? „Kaj družega“, uči sv. Krizostom, „tisti krajcarji, ktere je skrivši vzel in pri sebi ohranil — žeja do denarja je v njegovem sercu se vterdila, rasla, in v tako strašen konec zadnjič ga pripravila, „da bi mu po besedah Jezusovih boljši bilo, da bi nikoli rojen ne bil.“ — Kralj David je bil pobožen mož po volji božji; kaka se mu je godila? Ženo Urijetovo z nesramnimi očmi pogleda, perve misli svojega nečistega pogleda v sebi ne zaduši, in stori strašen greh — s plujo ženo je prešestoval, in njenega moža umoriti ukazal.

Glejte! z malim se začne, pri velikem neha! O! koliko je med nami kristjanov, ki morajo z žalostnim sercom to resnico poteriti!

Oče in mati! zakaj ti tvoj otrok toliko žalost napravlja, prežete dobrote hudo povračuje, in te pred časom pod zemljo spravljaj! Starši, vi ste pozabili, svojega otroka od mladih nog v dobro nagibati, na vsako stopinjo njegovo pogledati, za vsako še tako malo krivico posvariti, — hudo nagnjenje je z njim raslo, kvas greha je vsega skisal, shujšal, — zdaj žanjete, kar ste sjali.

Domači neke hiše začnejo le v času eden drugemu hude besede dajati, in se večkrat kregati, pa na vse to nič ne porajajo. Ali skorej je njih hiša žalostna, hiša jeze in sovraštva, gnjezdo samih kač, ki se med sebo pikajo, sami sebe morijo — njih hiša je živ pekel na zemlji! — Kako si ti mladeneč pijanec, zapravljivec, ponočevavec postal? Le po malem si začel piti, svoj denar zapravljati, in po grešnih potih hoditi, klafati, nesramne pesmi peti: sedaj pa tičiš v železni srajci, ktero bi rad stergal, pa je stergati ne moreš!

Keršanska deklica! kako se je godilo, da si ti sveto nedolžnost zapravila, da v svojih grešnih rokah nezakonskega otroka povijaš? Nečistih misel nisi zadušila, na moštvo si nesramno pogledala, nespodobno znanje storila — zraven pa djala: „Saj to nič hudega ni!“ Ali preden si mislila, bila si v strašen greh nečistosti zakopana — izcvetela je nedolžnost, minulo je veselje, začela je žalost, prišle so solze! — Oprite se tudi vrata tistih černih hiš in temnih ječ, v katerih hudobni pod zemljo, na gnjili slami, v železnih verigah zdihujejo in preklinjajo: vsi bojo z enim glasom strašno zavpili: „Le en krajecar sem sperva zmeknil, na slednje sem kradil in ubijal — temna ječa in morebiti vislice so na slednje moje plačilo!“

Oj ne reci nikoli duša moja! Kaj pa ta ali una beseda? Kaj je za to, ako se v času upijanim in denarje zapravim? kaj je zato, da kako znanje imam? saj zato nič hujši nisem! O boj se tudi malih grehov; zakaj iz teh vstajajo veliki grehi, kateri človeku strašen konec pripravljajo: „Iz malega raste veliko.“

Tudi zategavoljo se je malih grehov varovati:

4. Ker se velikokrat ne vé, ali je kaj majhen ali velik greh.

Nar večo, nar prvo skerb bi imel vsaki človek imeti za večno zveličanje: „Iščite pred vsem božje kraljestvo“, opominja Jezus, „vse druge bode vam naverženo“ — le eno samo je življenje, le ene nebesa, le ena sama duša — in ta „edina duša“, uči sv. Krizostom, „enkrat zveličana, bo vselej vesela, enkrat pogubljena, bo večno gorela!“ — In le en sam smerten greh nas nebeškega kraljestva nevredne stori, in nas v večni ogenj pahne. Pa kako težko je razločiti, ali je ta greh majhen ali velik — in kako lahko se človek iz samo-svoje ljubezni goljufa; velikokrat je greh večí, kakor človek meni in človek rajta, da hodi po poti večnega zveličanja, pa le dirja po poti večnega pogubljenja. Zato kliče sv. Pavl: „Moji preljubi! delajte s strahom in trepetaje delo svojega zveličanja!“

S k l e p.

To vse nas nagiba, naj bi se tudi malih grehov varovali; zakaj tudi ti ljubega Boga žalijo, moč božje gnade pri nas slabijo, iz malih grehov zrastejo veliki smertni grehi — in lahko se človek goljufa, ja goljufa na večne čase. O ljubi bratje in sestre moje! varujmo se skerbno tudi malih grehov, ne zamudimo v malem pridni in zvesti biti: tako bode iz malega zerna izrastlo nebeško kraljestvo; in kedar bode naše potovanje pri kraju, kedar bodemo to zemljo zapustili, in šli v uno deželo: bodejo angeli božji nam na proti prišli, nas peljali pred božjega sodnika, kateri bo z veselim glasom k nam rekel: „Dobro tebe, zvesti hlapec, zvesta dekla! ti si bil v malem zvest in priden; tedaj te hočem nad veliko postaviti: pojdi v veselje svojega Gospoda!“ Amen.

Pridiga za 27. in poslednjo pobinkošno nedeljo.

(Stiska sodnega dnu; gov. M. H.)

„Tedad bo velika stiska, kakoršne ni bilo od začetka sveta do zdaj, in je ne bo.“
Mat. 24, 21.

V v o d.

Dans je slednja nedelja cerkovnega leta, dans čez 8 dni, prvo adventno nedeljo, začne se novo cerkovno leto. Tako tečejo in preidejo dnevi, tedni, mesci in leta; in kader so za nas prešla, začno za drugi rod svoj dokazan tek. Ali pa tega teka, te spremenitve dni, mescev in let ne bo enbart kraja? Božja beseda pove, da pride enkrat slednji dan, poslednji dan vseh dni tega sveta, ki ga tudi sodnji dan imenujemo.

Ravno v današnjem evangelju govori in prerokuje Jezus od sodnjega dnu. On pravi, da bo tisti dan „velika stiska, kakoršne ni bilo od začetka sveta do sedaj in je ne bo,“ in bojo jokali vsi narodi. Ktera bo ta stiska, da bojo narodi jokali in trepetali?

Jaz pravim: Slednje dni sveta bojo stiska in jokanje med ljudmi

1. zavolj skušnjav in sile, s katero bojo hudobni pravične stiskovali,

2. od strahu, kader bo nebo in zemlja ukončana,

3. od strahu pred pravično in presveto sodbo.

Poslušajte jaz začnem v imenu njega, ki ima soditi žive in mrtve.

Razlaga.

Kdaj bo konec tega sveta in sodnji dan, je neznano. „Od tistega dne in ure uči Jezus, nihče ne ve, tudi ne angeli nebeški, ampak sam Oče.“ (Mat. 24, 36). Povedal pa je Jezus svojim apostolom znamenja, po katerih bode spoznati, da konec sveta se bliža. Ljudstvo bo vstajalo zoper ljudstvo, kraljestvo

zoper kraljestvo, kuga lakota, potresi bodo na zemlji. Ljudje bodo hudobni kakor ob času Noeta, krivica in hudobija se bo narastla na zemlji, ljubezen bo pa zginila. Prej ko se bo to zgodilo, bo sveto evangelje po celem syetu oznanjeno vsem narodom. Tedaj bo velika stiska.

1. Ko bode peklenski sovražnik vso svojo moč napel in se smertno bojeval zoper Jezusa in izvoljene. Vse laži, vse skušnjave in zapeljevanje bo sprožil, da bi ljudi odvernil od svete vere. „Ustajali bojo krivi kristusi in krivi preroki, in bojo delali velike znamenja (s pomočjo peklensko). Tedaj bo prišel tisti strašno hudobni človek, ki ga brumni očaki Antikrista imenujejo. „Ta je, pravi apostel Pavl, otrok greha, sin pogubljenja, kateri se bo vzdigoval zoper vse, kar se Bog reče, ali kar se časti, tako da bo v tempelnu božjem sedel in se kazal (moliti pustil), kakor da bi Bog bil.“ (2 Tes. 2, 3, 4). Ta otrok greha, ta sin pogubljenja ali antikrist bo veliko moč in posvetno čast kazal, on bo s pomočjo hudiča čudeže delal in po svojej hinavščini, po svojej zvijači in po svojih lažeh ljudi in narode zapeljeval, da bojo od Jezusa Kristusa odpadali. Zvestim kristijanom bo strašne muke pripravljaj, da bojo izvoljeni jokali in trepetali.

Pa strašni dnevi otroka krivice ali sina pogubljenja, antikrista, bojo prikrajšani, prišla bota Elija in Henoh na zemljo, izvoljene poterdit in pokoro oznanovat. Sin božji, ki se k sodbi bližuje, premagal bo sovražnika hitro in vkončal in ga v peklenski brezden pahnul.

In skorej po tem pride

2. Vkončanje tega sveta, ki ga vidimo. „Sonce bo otemnelo, in mesec ne bo dal svoje svetlobe, in zvezde bojo padale z neba in moči nebeške se bodo gibale.“ Prišel bo, pravi sv. Peter, den Gospodov, kakor tat, in tedaj bo nebo z velikim pokanjem prešlo, elementi v ognju se spustili, in zemlja zgorela (II. Pet. 3. 10.). Glej kristjan! to nebo, na katerem ljubo sonce sije in mile zvezdice igrajo, od kod pohleven dižej pride, to lepo modro nebo, kamor tako rad in veselo pogleduješ v zemljenskih težavah, upadlo in prešlo bo; glej ta zemlja, ktera ti svoj sad rodi vsako leto, mesto tvojega veselja, tvojega truda in tvoje žalosti, z ognjem bo končana; tedaj

bojo jokali ljudje in tulili, ker bojo videli, kako se vse blago in posvetne reči v nič spreminjajo. Za to opominja tako priserčno sv. Janez : „Ne ljubite tega sveta, ne kar je na svetu; — svet preide in njegovo poželenje, le kdor voljo božjo dopolnjuje, ostane vekomaj.“ (I. Jan. 2, 15, 17). Ja kdor voljo božjo dopolnjuje, ne bo obupal, kedar nebo in zemlja upadeta, temuč ponižno, čeravno trepeče, čakal bo prihod Gospodov.

3. Gospod bo iz vkončanega neba in zemlje novo nebo in novo zemljo ustanovil, in potlej „se bo prikazalo znamenje Sinu človekovega na nebu, in tedaj se bojo jokali vsi rodovi na zemlji in bodo videli Sinu človekovega priti v oblakih neba z veliko močjo in častjo. In bo poslal svoje angele s trobento in z velikim glasom, in bojo zbrali njegove izvoljene od čveterih vetrov od kraja neba do konca njegovega.“ In stali bojo vsi pred stolom sodnika in prejeli vsak po svojih delih. Tedaj bo velika stiska, kakoršne ni bilo od začetka sveta. Tedaj bojo tudi izvoljeni trepetali, zakaj če so ravno Bogu zvesto služili, vender bojo morali ponižno obstati : Nevredni hlapci smo — trepeče bojo čakali na glas Sodnikov. Pa njih trepetanje bo kratko, in Sodnik poreče : Pridite izvoljeni mojega Očeta, posedite nebesa od začetka sveta vam pripravljene. Pa kdo zapopade, kdo izreče strah, sramoto in stisko grešnika? V luči, ki se sveti od obličja Kristusovega, bo očitno vse, kar je človek hudega storil, vse krivice, hudobije in nesramnosti, na katere grešnik sam misliti noče, vse nar skrivnejše hude dela bojo očitne pred zemljo in nebesei. Vse, kar je skritega, se bo tedaj vidilo vse, kar se je v temi, po noči in v skrivnih samotnih krajih godilo, vse, kar se je v tovaršijah in sprehodih storilo, govorilo in mislilo, vse skrite ostudne pregrehe in gerde navade, vse bo tamkej na beli dan stopilo. Videle se bojo tamkej vse zvijače in goljufije, vsi nepošteni nameni pri obiravah; skrivne tatvine in goljufije, vse sovražtvo, vsa nemarnost v ljubezni bližnjega, vse zamude in nemarnosti, vse serca bojo očitne pred lučjo, ki bo sjala od obličja presv. sodnika Jezusa. Sedaj bojo nesrečni jokali, tulili in zdihevaje vpili : „Gore padite čez nas, vi hribi

pokrite nas.“ In njih vpitje ne bo vtihnilo, njih stiske ne bo konca ne kraja.

S k l e p.

Kristijani! kdo reši nas vpitja in obupanja na poslednji sodnji dan? Pomoči je najti le pri Jezusu Kristusu. On, ki bo tamkej naš pravični sodnik, tukaj nam je usmiljen zveličar, ki zgubljene ovčice pohlevno kliče in išče grešnika oleti in zveličati. Poslušajmo tu njegov glas, hodimo tu po njegovih potih, spoznajmo ga tu v besedi in življenji, in tam bo tudi nam veljala sladka beseda: „Pridite in pojdite izvoljeni z menoj v večne nebesa.“ Amen.

Osnovane homiletične pridige.

24. Pobinkoštna nedelja.

Nevarnosti in Jezus.

Vvod. Jezus je prišel z gore, kjer je govoril znano pridigo. Delal je med potjo velike čudeže in ves truden se podal v hišo Petrovo. Pa obsula ga je sila ljudi; da se torej spočije in ljudem odtegne, hotel se je prepeljati na uno stran galilejsk. morja. In tu se je zgodilo na morji, kar nam danes. sv. evangelje pripoveduje. Tudi naše življenje je vožnja po nevarnem morji tega sveta, in nevarnosti nam protijo od vseh strani; pa tudi nam J. pomaga. Zatorej govorim od nevarnosti in J. pomoči.

Razlaga. Nevarnosti nam žugajo vsesortne: za truplo, za blago, za dušo. Kaj nam je storiti pred nevarnostjo?

1. Podajmo se v nevarnost le v J. imeni. Učenci J. niso se podali na morje lehkomi seljno in svojevoljno. Beremo pri sv. Matevžu: „Ukazal je J. peljati čez morje“, in še le za J. so šli učenci v ladijo: „J. je stopil v čoln in njegovi. Tako se tudi ti ne podajaj lehkomi seljno, v nevarnost, — le v J. imeni, postavim, ko tvoj stan ti nevarnost napelje, kedar se ogniti na nobeno vižo ne moreš, kedar te nenadamakušnjava napade. Kako pa je s tebo pijanec, ki posilama . . —

kako s tebo igravec, ki v tovaršije zahajaš in za visok dnar . . ti posilama zapravljaš — kako s tebo dekle, ki sama priložnost daješ skrivši alj pa še vsemu opominjevanju ukljub? Godi se vam po J. besedah: „Kdor nevarnost . .

Pa vendar vsem nevarnostim vteči nikoli ne moremo.

2. V teh nevarnostih klicimo Jezusa na pomoč! „Gospod! otmi nas . . . in bila je velika tihota“. Tudi ti klici in moli — dalje premišljuj J. svete nauke: Večno plačilo čaka, ako smo se zvesto vojskovali, — premišljuj tudi, kako močna je J. pomoč, ki jo je tudi tebi obljubil, glej na sv. mučence in . . . so ti zmagali v imeni J., zakaj ti ne? Vsaka nevarnost pa mine; kaj je potem storiti?

3. Dajmo Jezusu čest in hvalo! „Ljudje so se čudili, rekoč: . . . valovi in morje“? Ako nevarnosti nisi sam iskal, ako si se vojskoval, pa vendarle padel — daj v tej svojej nesreči J. čest in hvalo: Zaupaj v njegovo neskončno milost — odpustil ti bo. Ako si pa zmagal, ne bahaj se: božja moč ti je pomagala — vsa naša moč je iz Boga. Če se pa napihuješ, sebi zmago pripisuješ, vidil boš, da te bode Bog zapustil: Prevzetnost se spotika in sramota se za njo pomika.

S k l e p. Nevarnost je veliko-veste zdaj, kaj vam je storiti pred nevarnostjo, v in po nevarnosti. Deržite se teh sv. nauk, zmagali bote in za vse zmage bote plačani večno! Amen.

25. Pobinkoštna nedelja.

Jezus in mi.

V v o d. Spet nas pelje današn. sv. evangelje na galil. morje, kjer smo J. že večkrat vidili. Spet nam pripoveduje lepo priliko, v kateri so zaviti sveti nauki. Od drugih nauk danes ne bom govoril, le samo to vam bom pokazal, kdo je Jezus in kdo smo mi, da vidite, kako se J. do nas obnaša. Današn. sv. ev. nas uči:

1. da Jezus nas neskončno ljubi;
2. da J. nam dolgo prizanaša in
3. da J. nam pravično plačuje.

R a z l a g a. „Nebeško kraljestvo je podobno ... „Človek, ki je dobro seme sejal, je Jezus in neb. kraljestvo je tukež na zemlji sv. cerkev, tam so pa sv. nebesa; in to nam priča,

1. da nas J. neskončno ljubi. Ni bilo neb. kraljestva na zemlji, veči del ljudi je taval po tmini in pregrehi, — ni bilo za človeka neb. kraljestva tam v večnosti: greh je zaklenil vrata neb. — Jezus se je ponudil Očetu neb. in prišel je na revni svet učil — terpel in umerl je in tako usejal dobro seme svojega nauka, polival ga in zapečatil s svojo kervjo; postavil sv. cerkev, odperl sv. nebesa: tako nas ljubi J. „Veče ljubezni ni, da kdo.“

2. J. nam dolgo prizanaša. Drago nam je kupil J. neb. kraljestvo, pa kaj se zgodi: „Ljudje so spali ... je prisjal ljulike med pšenico.“ Prišli so, ki so sjali krivo vero in jih oslepili veliko, — prišli so, ki so zapeljevali in še zapeljujejo ljudi v greh: ljulike je veliko med pšenico, in tudi pri nas jih je veliko, ki se ponujajo pobrati neverne grešne ljudi. Pa tudi tim J. prizanaša. On terpi neverne in grešne, deli jim svoje darove in daje jim dolgo odloga, da bi se zmodrili in spreobrnili: Božje usmiljenje je neskončno! Bog pusti grešnike med pravičnimi; zakaj (glej pridigo spredej).

3. Pa vendar nam pravično plačuje v svojem času. „Pustite oboje rasti do žetve .... spravite v mojo žitnico.“ Kakor ljulika in pšenica konec vzeme tudi človek, in v smerti navstane čas žetve: „Kar človek seje .... Pomisli to ti grešnik, ki si gerda ljulika, ... pride čas, morebiti skorej .. vergli te bojo v ogenj .. Pomisli to pa tudi ti pobožni kristjan, ki si pšenica ... težavno ti je, zvesto dopolnovati svoje dolžnosti, voljno nositi ... pa vedi, pride čas, ko te bodo spravili v božjo žitnico, v svete nebesa!

S k l e p. Sv. pismo pravi: „Vojskovanje je življenje naše .. in sv. Ambrož uči: da je človek vojščak, ki ne sme spati, da sovražnik ne pride in ljulike ... In ljulike je veliko na svetu; populimo jo, da bode na zemlji lepo cvetelo neb. kraljestvo, ktero je J. tako drago napravil in kupil. Deržimo se Jezusa, ki nas neskončno ljubi, ki nam dolgo prizanaša, pa tudi enkrat pravično plačuje. Amen.

26. Pobinkoštna nedelja.

Sv. kerš. cerkev.

V v o d. Že kralj David je prerokoval, da bo Mesija učil v podobah in prilikah: „Odperl bom ... Tudi to se je na J. lepo spolnilo. Niga bilo učenika in ga tudi ne bo, ki bi bil tako lepih prilik govoril in po njih nas učil. Veste že veliko takih prilik, — danes nam J. spet eno pripoveduje, ktera nam sv. kerš. cerkev prav živo pred oči postavlja. Zatorej danes rečem: „Ženofovo zerno in kvas sta lepa podoba sv. kerš. cerkve.

R a z l a g a. „Ženof. zerno je nar manjše zmed ...“ le malo kvasa se dene med moko“ ... tako je

1. sv. cerkev začela pri malem. V tihem Betlehemu se je Jezus rodil, malo ljudi ga je poznalo in še binkoštno nedeljo je bilo le 12 ribičev, ki so J. oznanovali in ljudi vabili, naj ... prav pri malem je začela sv. cerkev: Jezus Križani jo je ustanovil — le 12 jih je bilo ribičev — ti so bili nevedni, boječi, ubogi, zasmehovani, proti njim pa je stal vesoljni svet, alite ni upanja, da pojde srečno spod rok: pri malem se je ...

Ženof. zerno pa zraste in je večje ... in je drevo ... in tudi malo kvasa, ki ga je vzela in ...skvasi vso moko“; tako je

2. sv. cerkev zrastle in prerodila celi svet. Iz Jeruzalema je šla sv. kerš. vera po celem znanem svetu (popisuj), razširja se po misijonarjih še naše dni in ni ga skorej več imenitnega kraja, kjer bi se ne oznanovalo J. sveto ime. Pa tudi od znotrej je dobil celi svet vso novo podobo: padla je tmota, zibnilo je molikovanje, prikazale so se prelepe čednosti, ktere so poprej bile celo neznane: ljubezen, ponižnost, čistost, pokorščina ... padle so ketine, pod katerimi so nesrečni sužnji ječali: Žena, da nisi več dekla in sužinja svojega moža, zato se zahvali kerš. veri, — sin in hči, da te tvoj oče ne proda alj zaverže alj pomori več, za to se zahvali ... hlapec

in dekla, da te tvoj gospodar ne bije in naganja več kot divjo zverino, za to se zahvali ... Tako je ponovila sv. kerš. cerkev celi svet.

„Ženof. zerno postane drevo in ptice .. v njegovih vejah“, — kvas skisa celo moko, čisto prerodi jo, da nam daje ljubi kruhij, ki nam vsem tako sladko diši.

3. Tako mirno in sladko počivajo tudi ljudje v sv. kerš, cerkvi in uživljajo naj slajših reči. Odkod te velike nesreče, puntarije, prekucije in hudobije na svetu? Ljudje nočejo več počivati v sladki senci sv. kerš. cerkve. Srečen človek, srečen celi svet, ako se zvesto derži sv. cerkve: v tmuni mu je luč, v nesreči mu je tolažba in upanje, v grehih mu ponuja odpuščanje, v smerti mu je bramba, po smerti zanj moli in daruje. Ako je duša lačna in žejna, božja beseda in presv. rešnje telo jej je presladka jed in pijača.

S k l e p. To je sv. cerkev ... Mi smo tako srečni, da smo njeni udje ... le zvesto in terdno se deržimo tega božj. kraljestva na zemlji, da pridemo tudi v božje kraljestvo tam v večnosti — v sv. nebesa. Amen.

27. Pobinkoštna nedelja.

Konec sveta.

V v o d. Stojimo na koncu cerkv. leta ... koliko dobrega smo slišali in prejeli od sv. cerkev (naštevaj!) — vsega je konec, le odgovor ostane, kako ... Danešnje sv. ev. govori tudi od nekega konca — ne od konca cerkv. leta, temoč od konca sveta; in od tega konca hočem tudi jaz.

R a z l a g a. Od dveh dogodeb govori J. v današn. sv. evangelju: od konca mesta Jeruzalemskega in od konca sveta.

Pervo se je zgodilo, ko je minulo komaj 40 let;

1. Gotov je tudi konec sveta. „Resnično vam povem moje besede ne bodo prešle“. Minul bode svet, njegovo blago in veselje, in te minljivi svet toliko ljubiš, zavoljo njega toliko grešiš! „Ne ljubite sveta in ne tega, kar itd.

2. Kdaj pa bode svetu konec, tega nikdo ne ve. Judom je J. oznanoval konec, pa niso verjeli, prišel je vendar

in gorje je bilo vsem Judom (popiši kratko razdjanje mesta Jeruz.) Tudi svetu pride konec, pa ure in dneva ne ve nihče, še angeli v nebesih ne. Pa naj mine še let in let do konca sveta, za nas vsacega je to vse eno: kakor vmerješ, tako te najde konec sveta, zakaj tam v večnosti je noč, kjer nobeden ne more več delati. Zatorej ne zanašaj se na zdravje... na to, da še ni znamenj sodnega dne: smert te more nagloma pobrati.

Konec sveta bo strašen. „Sonce bo otemnelo.... Kako čudno je človeku pri sercu, ko solnce merkne, — ko burja razsaja — ko se zemlja trese.... kaj še le bode, ko pojde celi svet na kupe?!“ Velika bo stiska, kakoršne... jokalci se bodo vsi rodovi.

4. zakaj po koncu sveta pride še le sodba. „Prikazalo so bo znamenje... poslal bo svoje angele.... Ko svet na kupe pojde, bote tudi vi trepetali pravični Kristjani, pa vašega strahu bo skorej konec: J. pride s sv. križem in vas bo poklical v sv. nebesa. Trepetali bote tudi grešniki pri razpadanju tega sveta, alj kaj še le bode, ko J. pride! Vpili bote: „Gore pokrite nas... Pa ne bo usmiljenja, čas je potekel: zdaj le plačilo: Poberite se.

Sklep. Sv. Metod je napravil podobo poslednjega dne; ajdovskega kralja Bogora je ta podoba tako prestrašila, da se je dal kerstiti. Popisal sem poslednji den tudi jaz — alj nobenega nisem prestrašil in odvernil od greha? Oh usmiljeni Jezus, ki prideš... vsi ti obljubimo v novem cerkv. letu greha se varovati.. da nas tisti strašni den postaviš na svojo desno stran. Amen.

Novičar.

* Iz Celovca. Redke so zvezde, ki se prikažajo na slovenskem nebesu. Te dni pa ste nam primigljale dve — prav serčne in mile — obe živo potrebne: „Die Zukunft“ na Dunaji in „Čitalnica“ v Gradcu. Sramota in nesreča je Slavjanom, da nimamo nemškega časopisa, ki bi nas zagovarjal na Dunaji pred celim svetom; — sramota in nesreča je nam Slovencem, da nimamo političnega časnika v slovenskem jeziku, ki ga ima že vsak narod v Avstriji. Hvala Bogu, da je ta sramota in nesreča pri kraji!

„Die Zukunft“ bo izhajal od 1. novembra vsak dan na Dunaji; izdajal ga bo znani slavjanski mučenec žl. Delpiny, vredoval pa nekdanji vrednik občno pohvaljenega časopisa „Südslavische Zeitung“ gosp. Jos. Praus. Oba iskrena domorodca in učena politikarja. Več nam bode povedal program, ki ga vsako uro pričakujemo.

Od „Čitalnice“ pa pišejo „Novice to-le:

Potrebe praktičnega življenja terjajo, da jim tudi vednosti pri-tečejo na pomoč. Le kdor okolinosti svojega življenja pozna, je kos, jih tudi obračati v svoj prid. Koliko je pa različnih okolinosti, v kojih bi prosti človek potreboval voditelja po pravem potu! Ta je župan in išče pravnškega sveta in poduka; unega tiščijo dolгови; rad bi si iz kakove posojilnice izposodil denarja po srednjih obrestih; temu so otroci bolni, pa zdravnik je daleč, tudi drag; uni bi si bil lahko hišo požara rešil, pa ni imel gasilnice; ta bi rad spregledal sedanje slabe čase, pa treba mu je merila, da jih meri, treba mu je zgodovine naših prednikov.

Sklenil sem toraj pod imenom „Čitalnica“ izdovati proste zvezke, ki bodo prinašali spisov o različnih vednostih, namreč: 1. iz pravništva; tu se bodo našim županom postave po domače razlagale; 2. v narodarskih spisih bomo se učili ceniti narodno in državno življenje; 3. iz povestnice bomo brali zgodovino naših prednikov, izkrenih Avstrijanov, dobrih Slovencev; 4. bomo si v prid obračali nauke naravopisne in zdravilske. Pridajal bom kritičnih, podučnih in zabavnih črtic. Opušala bo toraj „Čitalnica“ vse, kar se tiče lepoznavanskih pridelkov, kakor tudi učene preiskave filologičke.

Zvezki so posebno namenjeni našim čitalnicam slovenskim, kakor že ime kaže; naj pa i onod dosega čitalnični namen, koder še čitalnic ni. Zato se posebno oziram na podporo naših národnih čitalnic, na njih obilo naročilo. Pristopite i Vi, čvrsti slovenski pisatelji, v kolo

sodelavcev „Čitalnice“, v katerem že štejem slavne imena dr. Razlag-a, dr. Pavlič-a, dr. Prelog-a, B. Raič-a, dr. Krek-a itd.; pomozite i Vi narodu, kojemu ste dolžni svojo narodnost; znebljujte se radi takih dolžnosti, ki Vas pred svetom in narodom častijo.

„Čitalnica“ bo izhajala v Gradcu blizo vsaka 2 mesca v osmerki na okoli 7 polah, zvezek po 70 kr.; 6 zvezkov da celo knjigo obsegajočo 40 pól. Kdor nabere 10 naročnikov ob enem, naj pristavi, ali želi več iztiskov tistega zvezka ali več zvezkov zaporedoma; denar se pošilja naprej; napisom naj se zadnja pošta dobro pristavi; denar in spisi naj se mi pošljejo do 1. novembra t. l. pod sledečim napisom :

Ivan Gršak,

doktorand pravnštva, sedaj v Herbersdorfu,
pošta Wildon na Štajarskem.

Domorodci! oh ne zamudi nobeden, vsaj sperva si naročiti oba ta časnika! Posebno začetek je povsod težek in dva — tri goldinarje ni toliko dnarja. Pozneje naj pa bode skerb gg. vrednikom in dopisovavcem, da si stare naročnike ohranijo in še novih pridobijo. — Slovenci! Pokažimo svetu, da spoznamo, koliko moč in veljavo da imajo časopisi, — pokažimo svetu, da smo volje podpirati naše prijatelje in jim krepko segati pod rame: tako povsod delajo politično omikani in zreli narodi!

Duhovske zadeve.

Kerška škofija.

Č. g. dekan o Tergu, Egger Mat. dobil je v priložnosti svoje zlato maše zlati zaslužni križ s krono in č. g. kanonik Gapp žl. Tamerburg imenovan je ravno o takej priložnosti za škof. duhovnega svetovavca. — Čč. gg. so dobili fare: Fischer Alojzi faro Knezovo, Tatzler Franc faro pri sv. Jeri v lavant. dolini, Ubelaker Jan. faro Breiteneg in Travnik Val. faro št. Marjeta pri Trušnjah. — Za provizorje pridejo čč. gg.: Hrobatin Jož. v Bistrico pri Gradcu, Bulaber Avgust v Lipo pri Saksenburgu, in Travn Juri v št. Štefan pri Brežah. — Za kaplane grejo čč. gg.: Lobe Fil. v št. Lenart v lav. dolini, Sever Lovre v Rožak, Cirus Karl v Sokovo, Majerhofer Juri k sv. Hemi in novoposv. Willenpart Rajm. v št. Jakob v rožni dolini. — Umerla sta čč. gg. fajm. Kreuzer Pet. in benediktinar O. Ignaci Kowald. R. I. P.!

Ljubljanska škofija.

Č. g. Jan Šim. dobil je lokalijo sv. Trojice v Žilicah; — č. g. Pivk J. pride za administratorja v Zavratac. Čč. gg. kaplani so prestavljeni: Jerala Jan. v Srednjo vas v Boh., Kristofič Lor. na boh. Bistrico in Jarec J. v Zagorje.

Teržaška škofija.

Č. g. Sila Matija, novoposveč. je postavljen za časn. pomočnika fajmostru v Pasjivasi. Č. g. Lovriha And. gre za kaplana in šolskega učenika v Topolovac. Na njegovo mesto pride č. g. Pahor And., kooperator in šolski učenik v Skednu (Servola), njegovo mesto ostane začasno prazno. Umerl je č. g. Udovič Janez, kaplan in šolski učenik v Topolovcu. R. I. P.!

Odgovorni izdaj. in vred. Andr. Einspieler. — Natisnil J. & F. Leon v Celovcu.